

Chương thứ 24

YÊN TIỆC TRÊN THUỶ NGUYỆT LÂU

Tieu Thập Nhất Lang! Người mời khách lại là Tiêu Thập Nhất Lang.

Chủ nhân Thiên Tông ước hẹn Liên Thành Bích lại đây, y lại ở đây mời khách.

Đây là tình cờ? Hay là y cố tình xếp đặt?

Y biết rõ rõ ràng ràng, trong giang hồ, mười người hết chín người là đối đầu của y, tại sao còn mở tiệc ở đây, mời tất cả bọn họ lại?

Phong Tứ Nương ngăn người ra. Sử Thu Sơn chẳng để ý đến nàng nữa, phe phẩy cây quạt, nhảy qua thuyền bên kia.

Hoắc Vô Bệnh và Vương Mãnh cũng nhảy qua.

Người trên đầu thuyền hết một nửa lập tức xông lại đón họ, Sử Thu Sơn vốn giao du rất rộng.

Tieu Thập Nhất Lang, y đang ở đâu? Tại sao còn chưa ra mặt nghinh đón khách khứa?

Bây giờ Phong Tứ Nương có chỗ hơi hối hận, đáng lý ra nàng nên theo lên xem thử ra sao.

Thẩm Bích Quân từ sau khoang thuyền lại, thì thầm hỏi:

- Chị biết tên họ Sử kia?

Phong Tứ Nương nói:

- Hình như là vậy.

Thẩm Bích Quân ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Chị có nghĩ y hỏi chị như vậy là đùa với chị không?

Phong Tứ Nương nghinh mặt lên nói:

- Hần mà dám?

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Vậy thì, người đang mời khách trên kia, không lẽ thật sự là Tiêu ...

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt nói:

- Chỉ ở đây canh dùm tôi, tôi ra sau khoang bò lên nóc nhìn thử.

Thủy Nguyệt lâu không những lớn hơn chiếc thuyền này, nó cũng cao hơn nhiều lắm.

Phong Tứ Nương nằm phục người trên nóc thuyền, còn chưa thấy trên lầu thuyền có động tĩnh gì, có điều, những người đứng ở đầu thuyền dưới lầu, nàng cũng còn thấy được rõ ràng.

Trong ba chục người, nàng nhận ra ít nhất cũng mười bốn mười lăm người.

Một lão già ốm nhom nhỏ thó đầu bạc, đang cùng với Hoắc Vô Bệnh cười nói hàn huyên.

Phong Tứ Nương nhận ra lão là chương môn của Nam Phái Hình Ý môn, Thương Viên Hầu Nhất Nguyên.

Người này tuy không kẻ là một tay cao thủ hạng nhất, trong giang hồ bồi phận lại rất cao.

Có điều, xem dáng điệu lão ta, hình như đối với Hoắc Vô Bệnh lại ra chiều rất cung kính.

Lai lịch của Hoắc Vô Bệnh, Phong Tứ Nương không nghĩ ra được hẳn là ai.

- Đại danh của Hoắc tiên sinh, lão hủ đã ngưỡng mộ từ lâu.

Hầu Nhất Nguyên đang cười giả lả nói:

- Chỉ tiếc lão hủ vô duyên, hơn mười năm nay, thủy chung vẫn chưa gặp được mặt Hoắc tiên sinh một lần.

Hoắc Vô Bệnh lạnh lùng nói:

- Mười lăm năm nay, không có bao nhiêu người thấy mặt tôi.

Hầu Nhất Nguyên hỏi:

- Không lẽ Hoắc tiên sinh đã có mười lăm năm chưa qua lại trong giang hồ?

Hoắc Vô Bệnh gật đầu nói:

- Bởi vì tôi bị Độc Tỷ Ứng Vương đánh cho một chương, nằm trên giường bệnh đã mười lăm năm nay.

Phong Tứ Nương cơ hồ muốn nhảy cả lên.

Nàng rút cuộc đã nghĩ ra được lai lịch của y.

Năm xưa, chương môn phái Tiên Thiên Vô Cực phái là Trung Châu đại hiệp Triệu Vô Cực, có một người sư đệ tên là Hoắc Vô Cương, nghe nói võ công cũng rất cao, có điều mới gia nhập giang hồ không bao lâu, bỗng nhiên không thấy đâu nữa.

Tên Hoắc Vô Bệnh này, chắc là Hoắc Vô Cương.

Triệu Vô Cực lúc tranh đoạt thanh Cát Lộc Dao, đã chết dưới tay của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bởi vì, cái vị đại hiệp này chẳng qua chỉ là một tên ngụy quân tử mang danh nghĩa hiệp thê thôi.

Hoắc Vô Bệnh bỗng nhiên xuất hiện ở đây, có phải y muốn báo thù cho sư huynh của mình không?

Độc Tỷ Ứng Vương cũng là một trong bốn tay đại cao thủ hộ tống thanh Cát Lộc Dao vào quan, thật ra chỉ là công cụ cho bọn Triệu Vô Cực lợi dụng, chết cũng rất thê thảm. Những chuyện khúc chiết trong đó, không biết Hoắc Vô Bệnh có biết hay không.

... Biết rõ được những chuyện ân oán trong giang hồ này, không có bao nhiêu người.

Ngay cả Hâu Nhất Nguyên là lão giang hồ cũng vô ý chạm phải chuyện cũ tức tởm của Hoắc Vô Bệnh.

Phong Tứ Nương tuy không thấy mặt mũi của lão ra sao, nhưng cũng có thể đoán được hiện giờ rất là đỏ.

Dĩ nhiên lão không còn cách nào nói chuyện đầu láo với Hoắc Vô Bệnh được nữa, lão đang tìm cơ hội để chuồn đi cho xong nợ.

Nào ngờ, Vương Mãnh lại chụp lấy tay lão, nói:

- Trong khoang thuyền có rượu có thịt, các tay đại hiệp này sao không vào ăn uống, lại ra ngoài đây hứng gió?

... Đây cũng là câu Phong Tứ Nương muốn hỏi.

Hâu Nhất Nguyên không trả lời vào chính đề, đối với Vương Mãnh, lão không có vẻ khách khí như đối với Hoắc Vô Bệnh.

Rốt cuộc lão ta cũng có thân phận của một phái tông chủ, đại khái cũng không thể bị người ta kéo qua kéo lại, rồi hỏi là đáp liền.

Vương Mãnh tuy có dũng mãnh, nhưng không ngu, y thấy được lão ta ra chiều lãnh đạm với mình, bỗng nhiên trừng mắt lên nói:

- Ông chỉ biết có Hoắc đại ca, không lẽ không biết tôi sao?

Hâu Nhất Nguyên trợn cặp mắt trắng dã lên, lạnh lùng hỏi:

- Ông là ai?

Vương Mãnh nói:

- Tôi họ Vương, tên là Vương Mãnh, tôi cũng biết ông nhất định chưa nghe tới danh hiệu này bao giờ, bởi vì tôi vốn là một hoà thượng.

Hâu Nhất Nguyên nói:

- Sao?

Vương Mãnh nói:

- Tôi bị chùa Thiếu Lâm trục xuất ra.

Hầu Nhất Nguyên cười nhạt.

Vương Mãnh bỗng nhiên đưa ngón tay ra chỉ vào mũi mình nói:

- Tôi chính là tên thiết hoà thượng trong chùa Thiếu Lâm, người đã xém đánh sập cả bọn La Hán đường, cũng bị họ đánh cho một trăm tám chục côn chưa bị chết đây.

Hầu Nhất Nguyên xám cả mặt lại.

Xem ra lão ta lại dẫm sai chỗ nữa, tuy không dẫm nhầm chân người khác, nhưng đá vào một tảng đá, một hòn đá vừa cứng mà vừa thối.

Bất cứ ai đá vào một tảng đá, dù cho chân mình có không sao đi nữa, cũng phải chịu đau cả nửa ngày trời.

Tên thiết hoà thượng với tám thân hoành luyện, ngay cả gia pháp chùa Thiếu Lâm cũng đánh không gãy nửa cục xương của y, dĩ nhiên lão ta đã có nghe qua, Phong Tứ Nương cũng có nghe qua.

... Cái tên mãng hoà thượng như trâu điên này, bỗng nhiên lại tới chôn này, có phải cũng để đôi phó với Tiêu Thập Nhất Lang không?

Lần này, Hầu Nhất Nguyên không đợi Vương Mãnh nói thêm, đã than thở nói:

- Trong khoang thuyền ấy không phải ai ai cũng được vào.

Vương Mãnh hỏi:

- Không phải Tiêu Thập Nhất Lang đã mời quý vị lại đây sao?

Hầu Nhất Nguyên ngần ngừ một lát, cười khỏ nói:

- Khách cũng có rất nhiều loại, bởi vì, mỗi người đến đây có mỗi ý.

Vương Mãnh hỏi:

- Vậy thì ông lại đây tính làm gì?

Hầu Nhất Nguyên nói:

- Tôi đến đây làm khách.

Vương Mãnh hỏi:

- Làm khách ngược lại chẳng vào được, thì phải là người như thế nào mới vào được?

Hầu Nhất Nguyên nói:

- Người nào muốn giết y.

Vương Mãnh ngẩn người ra, nói:

- Chỉ có người nào muốn giết y mới được vào uống rượu?

Hầu Nhất Nguyên nói:

- Đúng vậy.

Vương Mãnh hỏi:

- Ai nói vậy?

Hầu Nhất Nguyên nói:

- Y nói vậy.

Vương Mãnh bỗng nhiên cười lớn, nói:

- Được, Tiêu Thập Nhất Lang được lắm, quả thật là một đứa khá lắm ...

Y cười lớn, quay người lại, bước hiên ngang vào trong khoang thuyền.

Sử Thu Sơn chụp lấy y kéo lại.

Vương Mãnh chau mày hỏi:

- Không phải chúng ta lại đây giết y sao?

Sử Thu Sơn nói:

- Ít ra không phải là lúc này.

Vương Mãnh hỏi:

- Vì vậy, bây giờ tôi không vào uống rượu được sao?

Sử Thu Sơn nói:

- Bên ngoài có bao nhiêu là bằng hữu đây, một mình ngươi muốn vào thì ra thể thống gì?

Vương Mãnh tuy đáng điệu rất không bằng lòng, nhưng y cũng không bước vào khoang thuyền nữa.

Sử Thu Sơn nói, xem ra y rất chịu nghe.

Chẳng qua, miệng y còn làm ràm:

- Người đến giết người mới được vào uống rượu, được, người giỏi lắm ... Nếu ngươi không phải thật tình là gan góc, ngươi là một tên hồn đản tăng tám cấp bậc.

Tiêu Thập Nhất Lang, người rớt cuộc là một tên lì lợm, hay là hồn đản?

Phong Tứ Nương cũng đang hỏi chính mình.

Câu hỏi ấy, nàng cũng đã từng hỏi mình không biết bao nhiêu lần, mỗi lần nàng hỏi, trong lòng đều cảm thấy vừa ngọt ngào vừa khổ sở.

Dưới lầu bỗng có tiếng ho sặc sụa, thì ra, trong khoang thuyền không phải là không có người.

Một người đang ngồi trong đó uống rượu, không chừng cũng vì uống nhanh quá thành ra ho sặc lên.

... Chỉ có người muốn giết y, mới được vào trong đó uống rượu.

Người này chắc chắn là muốn giết y.

Người nào to gan dám lại giết Tiêu Thập Nhất Lang, chẳng những vậy, còn ngang nhiên thừa nhận?

Phong Tứ Nương dĩ nhiên muốn xem người đó là ai.

Nàng nhìn không thấy. Người này xoay lưng về cửa sổ, thủy chung không quay đầu lại.

Phong Tứ Nương chỉ thấy y mặc trên người một bộ đồ màu xanh đã bạc màu, trên đó hình như còn có chỗ vá vú.

Có điều, thần tình của y rất nhàn nhã, y đang đưa một cái càn của lên ăn nhắm rượu.

Y rốt cuộc là ai?

Bất cứ ai mặc một bộ đồ rách rưới như vậy, ngồi đợi giết Tiêu Thập Nhất Lang, mà còn có cái dáng điệu trầm tĩnh, người đó phải là một nhân vật siêu quần.

Đầu thuyền không thấy Tiêu Thập Nhất Lang đâu, trong khoang thuyền cũng không thấy y đâu.

Y đâu rồi nhỉ?

Phong Tứ Nương bò xuống lại khoang thuyền của mình, lập tức thấy cặp mắt đây vẻ ưu lự của Thâm Bích Quân:

- Chị có thấy y không?

Phong Tứ Nương lắc đầu nói:

- Có điều, tôi biết, y nhất định ở trên lầu.

Thâm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Bởi vì, chỉ có y mới làm được những chuyện như vậy.

Thẩm Bích Quân lại hỏi:

- Chuyện gì?

Phong Tứ Nương cười khỏ nói:

- Y mời ba bốn chục người lại, nhưng chỉ cho người nào muốn giết y vào trong khoang uống rượu.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao y lại làm như vậy?

Phong Tứ Nương nói:

- Ai mà biết tại sao y làm vậy, cái gã này làm chuyện gì, người khác nghĩ võ đầu ra, cũng nghĩ không thấu.

Thật ra, nàng thật tình cũng không phải là không biết.

Tiêu Thập Nhất Lang làm như vậy, bởi vì y biết, ai tới đây cũng đều muốn giết y.

Y muốn xem có bao nhiêu người dám thừa nhận.

Tiêu Thập Nhất Lang làm chuyện gì, chỉ có Phong Tứ Nương là hiểu, trên đời này không có ai hiểu y bằng nàng.

Có điều, nàng không muốn nói ra.

Nhất là trước mặt Thẩm Bích Quân, nàng lại càng không muốn nói ra.

Nàng hy vọng Thẩm Bích Quân hiểu Tiêu Thập Nhất Lang còn hơn nàng.

Trên lầu lại có tiếng tơ trúc vọng xuống, Thẩm Bích Quân ngẩng đầu lên nhìn như si như dại tới cửa sổ có ánh đèn sáng trưng, ánh mắt nàng bỗng biến thành rất kỳ quái.

Phong Tứ Nương hiểu nàng đang nghĩ gì trong lòng.

... Có phải y đang ở trên lầu không?

... Có phải có nhiều người đang bầu bạn với y không?

... Người nào đang bầu bạn với y?

Ái tình tại sao cứ làm cho người ta nghi kỵ và ghen tương?

Phong Tứ Nương thở ra trong bụng, bỗng nhiên nói:

- Tôi tính lên trên thuyền xem thử ra sao.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng ... Sử Thu Sơn không phải đã nhận ra chị rồi sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Y đã nhận ra tôi rồi, tôi còn che dấu làm gì nữa?

Thẩm Bích Quân không nói gì nữa.

Phong Tứ Nương làm chuyện gì, nàng cũng thấy không đồng ý, nhưng lại không cách gì nói được.

Cuộc đời của Phong Tứ Nương, trước giờ không có hai chữ chạy trốn trong đó, nhưng Thẩm Bích Quân ...

Thẩm Bích Quân bỗng nói:

- Tôi cũng đi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chị?

Thẩm Bích Quân nói:

- Chị đi được, tôi cũng đi được.

Phong Tứ Nương nhìn nàng kinh ngạc, nhưng ánh mắt nàng lộ một nụ cười an ủi.

Thẩm Bích Quân quả thật đã thay đổi. Hình như nàng đã có thêm một thứ trước đây nàng có rất ít ... dũng khí. Không phải ai ai cũng đều cần nó sao?

- Chúng ta đi thôi.

Phong Tứ Nương kéo tay nàng:

- Nơi nào tôi tới được, dĩ nhiên là chị cũng tới được.

Phong Tứ Nương nhảy lên đầu thuyền.

Thẩm Bích Quân cũng chẳng lác lại đằng sau.

Khinh công của nàng rất khá, thủ pháp ám khí gia truyền cũng rất tuyệt diệu, có điều, nàng giao thủ với người ta, rất ít khi không bị thua.

Đấy có phải vì nàng thiếu dũng khí không?

Một người nếu thiếu đi dũng khí, giống như đồ ăn không có muối trong đó, bất kể là thứ đồ ăn gì, cũng không thể bày lên bàn được.

Hai người đàn bà chèo thuyền bỗng nhiên nhảy lên thuyền bằng một thứ khinh công như vậy, mọi người dĩ nhiên đều phải giật nảy mình lên.

Phong Tứ Nương chẳng thèm nhìn đến bọn họ. Bản lãnh lớn nhất của nàng, chính là thường thường có thể xem người khác như đã chết.

Nàng chỉ đưa tay ra dấu cho Sử Thu Sơn.

Sử Thu Sơn lập tức phe phẩy quạt bước lại, y vừa cất bước đi lại, ánh mắt mọi người đều xoay hết về hướng này.

Người đàn bà nào Sử Thu Sơn biết, tốt nhất là đừng nên đụng vào nàng ta.

Một mình Sử Thu Sơn đã muốn chết người, huống gì bên cạnh y còn có gã thiết hoà thượng.

Sử Thu Sơn nói:

- Quả nhiên cô đã lại.

Phong Tứ Nương nói:

-- .

Sử Thu Sơn cười lên một tiếng nói:

- Tôi biết nhất định cô sẽ lại.

Phong Tứ Nương nói:

- Sao?

Sử Thu Sơn nói:

- Bất cứ ai muốn dùng thuật dịch dung che dấu bạn bè đều không dễ dàng tý nào.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhất là cái thứ bạn bè như ông.

Sử Thu Sơn cười càng khoái trá.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, ông đã nhận ra tôi từ lâu?

Sử Thu Sơn gật gật đầu bỗng nhiên nói:

- Có điều, tôi cũng có chỗ không hiểu lắm.

Phong Tứ Nương nói:

- Ông cứ nói.

Sử Thu Sơn thấp giọng hỏi:

- Tiêu Thập Nhất Lang ở nơi đây, tại sao cô lại không biết?

Phong Tứ Nương sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang ở nơi nào, tại sao tôi phải nhất định biết? Tôi có phải là mẹ của y đâu?

Sử Thu Sơn cười cười.

Phong Tứ Nương nói:

- Ông đến đây làm gì, tôi cũng chẳng xía vào.

Sử Thu Sơn cười nói:

- Cô cũng chẳng phải là mẹ của tôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Chẳng qua tôi chỉ muốn nhờ anh làm dùm một chuyện.

Sử Thu Sơn nói:

- Xin cứ phân phó.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi muốn ông đi cặp với tôi, tôi đi đâu, ông đi theo đó.

Sử Thu Sơn nhìn nàng, hình như có vẻ kinh ngạc, mà hình như cũng rất thích thú.

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y một cái, hạ giọng nói:

- Chẳng qua tôi chỉ muốn ông yểm hộ dùm một lát, ông đừng có nghĩ lời thôi.

Sử Thu Sơn đảo quanh tròn mắt, rồi thở ra nói:

- Tôi biết cô tìm tôi chẳng có chuyện gì hay.

Cặp mắt ty hí của y lại như cây đinh, bỗng nhiên nhìn dính vào Thẩm Bích Quân đang đứng sau:

- Cô ta là ai?

Phong Tứ Nương nói:

- Ông đừng nhiều chuyện, tôi chỉ hỏi ông có làm giúp tôi chuyện này được không?

Sử Thu Sơn hỏi:

- Tôi không chịu có được không?

Phong Tứ Nương nói:

- Không được.

Sử Thu Sơn cười khỏ nói:

- Nếu đã không được, cô còn hỏi tôi làm gì?

Phong Tứ Nương cũng bật cười, nàng tươi nét mặt nói:

- Vậy thì, ông đi với tôi, lại đó nhìn nhìn một tý.

Sử Thu Sơn hỏi:

- Nhìn gì?

Phong Tứ Nương nói:

- Nhìn xem cái gã đang uống rượu trong đó là ai.

Sử Thu Sơn nói:

- Cô nhìn không ra đâu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao?

Sử Thu Sơn nói:

- Bởi vì, y còn có bao mặt nữa.

Trên mặt được che lại, dĩ nhiên là đeo mặt nạ.

Chẳng qua, chiếc mặt nạ của y không giống mặt nạ, mà như là một cái thùng chum lên mặt.

Bởi vì, nó không uốn theo nét mặt, nó bằng phẳng chung quanh đầu, và cộng thêm hai cái lỗ.

Trong hai cái lỗ đó có cặp mắt sáng quắc đang nhìn ra.

Thần sắc của y xem ra rất nhàn nhã và thanh tú, có điều, đeo cái mặt nạ ấy lên, y biến thành một con người rất nguy bí.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông có nhìn ra y là ai không?

Sử Thu Sơn lắc lắc đầu, cười khỏ nói:

- Y dùng cách ấy, xem ra so với thuật dịch dung, còn hữu hiệu hơn nhiều, dù bà vợ có lại đây, nhất định cũng nhận không ra được y.

Phong Tứ Nương chau mày nói:

- Nếu y đã có gan lại giết Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao lại không dám đưa mặt cho người ta thấy?

Sử Thu Sơn nói:

- Câu đó cô nên hỏi y mới phải, hỏi xong rồi cho tôi biết.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn Tiêu Thập Nhất Lang đâu?

Sử Thu Sơn nói:

- Câu đó cô nên hỏi Tiêu Thập Nhất Lang mới phải, tôi cũng ...

Giọng nói của y bỗng nhiên khựng lại, ánh mắt của y đang lom lom nhìn về phía cầu thang lên lầu.

Một người đang ở trên lầu đi hiên ngang xuống.

Một người tinh hãn như một con beo, thần khí như một con ngựa chứng, linh hoạt như một con chim rừng, nhưng lại cô độc như một con sói.

Y mặc trên người một tấm áo bào mềm bằng tơ đen, dùng một sợi dây tơ buộc ngang, trên đó có giắt một cây đao.

Cát Lộc đao!

Tiêu Thập Nhất Lang rút cuộc cũng đã xuất hiện.

Dù có ở trong đám đông, xem ra y vẫn đầy vẻ cô độc và tịch mịch, thậm chí còn lộ vẻ rất mệt mỏi.

Có điều cặp mắt của y lại giống như nước trong đầm tặn trên đỉnh núi, vừa đậm, vừa sâu, vừa lạnh, vừa sáng.

Không ai có thể tìm ra được câu nói thích hợp, để hình dung đôi mắt ấy của y.

Chưa thấy cặp mắt ấy, sẽ không có cách nào tưởng tượng ra được.

Chỉ cần thấy cặp mắt ấy, trong lòng Phong Tứ Nương sẽ cảm thấy một thứ mùi vị không sao nói được.

Ngọt ngào chẳng? Cay đắng chẳng? Người khác không thể hiểu được, chính nàng cũng không phân biệt ra. Còn Thảm Bích Quân?

Thấy Tiêu Thập Nhất Lang, trong lòng của Thảm Bích Quân lại cảm thấy mùi vị gì?

Bọn họ đứng đó như si như dại, đã chẳng hô hoán, cũng chẳng xông lại.

Bởi vì, hai người không ai muốn gọi y trước, không ai muốn biểu lộ tình cảm của mình ra trước.

Bởi vì, bọn họ là đàn bà, là người đàn bà đã sa vào vũng ái tình.

Trái tim đàn bà, không phải vốn là một thứ gì vi diệu lắm sao?

Hướng gì, bên cạnh còn có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn?

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thấy bọn họ, cũng chẳng để ý gì đến bên ngoài.

Y đang nhìn người áo xanh mang mặc nạ, rồi bỗng nói:

- Ngươi lại đây giết ta?

Người mặc áo xanh gật gật đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ngươi biết ta ở trên lầu?

Người mặc áo xanh nói:

-- .

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ngươi không lên đó động thủ?

Người mặc áo xanh nói:

- Ta không gấp.

Tiêu Thập Nhất Lang gật đầu nói:

- Giết người quả thật là chuyện không thể vội vã được.

Người mặc áo xanh nói:

- Vì vậy, ta giết người trước giờ không bao giờ gấp gáp.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Xem ra ngươi rất hiểu cách giết người ra làm sao.

Người mặc áo xanh lạnh lùng nói:

- Ta mà không hiểu cách giết người, làm sao giết được ngươi?

Tiêu Thập Nhất Lang bật cười.

Có điều, ánh mắt của y lại càng lạnh lẽo, lại càng sáng, y nhìn người mặc áo xanh chăm chú:

- Chiếc mặt nạ của ngươi làm không được hay lắm.

Người mặc áo xanh nói:

- Tuy không hay lắm, nhưng rất hữu dụng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu ngươi có gan lại đây giết ta, tại sao lại không dám để mặt thật ra?

Người mặc áo xanh nói:

- Bởi vì ta lại dây giết người, không phải là để thấy người.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Tốt, tốt lắm.

Người mặc áo xanh hỏi:

- Tốt chỗ nào?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngươi là người rất thú vị, ta không thường hay gặp những người như ngươi lại giết ta.

Ánh mắt của y lấp lánh, bỗng thở ra một tiếng nói:

- Chỉ tiếc là trên đời này, những người không thú vị gì lại quá nhiều, những người không có gan mật gì lại càng nhiều hơn.

Người mặc áo xanh hỏi:

- Không có gan mật?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta đã chuẩn bị rượu thịt cho bốn chục người, không ngờ chỉ có người là dám vào thôi.

Người mặc áo xanh nói:

- Không chừng người khác không hề muốn giết người.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:

- Không chừng người khác muốn giết ta, mà không dám quang minh chính đại bước vào, chỉ muốn núp trong bóng tối, thập thò tính chơi lén.

Câu nói ấy vừa thốt ra, bên ngoài có một người xông vào, ngực đầy lông lá đen thùi, hàm râu lởm chồm như thiết.

- Ta tên là Vương Mãnh.

Y bình thường nói chuyện đã như gào lên:

- Vương là vương bát đản, Mãnh là mãnh long quá giang.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, ánh mắt như có nụ cười, y hỏi:

- Người vào đây giết ta?

Vương Mãnh nói:

- Cho dù ta vốn không muốn giết người, bây giờ không giết không được.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao?

Vương Mãnh nói:

- Bởi vì, ta chịu không nổi cái điệu bộ của người.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Tốt, tốt lắm, không ngờ lại được thêm một người thú vị nữa.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng cười nhạt:

- Người thú vị tuy nhiều, người không thú vị chỉ có một mình ta.

- Ai?

- Ta.

Một người chậm chậm bước vào, gương mặt vàng khè, không một chút biểu tình, dĩ nhiên chính là Hoắc Vô Bệnh.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người là người không thú vị?

Gương mặt của Hoắc Vô Bệnh vẫn không một chút biểu tình.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Người xem ra quả thật là người vô thú quá cỡ.

Hoắc Vô Bệnh bỗng nói:

- Người đến giết người tuy nhiều, chân chính giết được người ắt chỉ có một người.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có lý.

Hoắc Vô Bệnh hỏi:

- Người biết mình sớm muộn gì cũng chết về tay người này, tại sao còn thấy thú vị?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người này là người?

Hoắc Vô Bệnh lạnh lùng nói:

- Người này nhất định là ta.

Tiêu Thập Nhất Lang lại bật cười.

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Có điều, trước khi ta xuất thủ giết người, ta phải giết dùm cho người một người.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Bởi vì, người đã giết thay cho ta một người.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ai?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Độc Tỷ Ứng Vương!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu ta nói cho người biết hắn không hề chết dưới tay ta thì sao?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Bất kể ra sao, hắn chết vì có người trong đó.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy người nhất định sẽ thay ta giết một người?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Giết ai?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Tùy tiện người muốn ai cũng được.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Xem ra người quả thật là một người ân oán phân minh.

Hoắc Vô Bệnh cười nhạt.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người chuẩn bị chừng nào giết ta?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Cũng tùy người luôn.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người cũng không gấp?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Ta đã chờ bao nhiêu năm nay, cần gì phải gấp vài ngày?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Chờ được tới trăng tròn không?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Tại sao phải nhất định chờ tới trăng tròn?

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:

- Nếu ngay cả ánh trăng thu trên Tây hồ còn không ngắm được đã chết bên cạnh đó, kiếp người không phải là vô thú quá hay sao?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Đêm nay là trăng tròn.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy, người không phải đợi lâu lắm.

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Ta đợi.

Vương Mãnh nói:

- Chỉ cần trong này có rượu, dù có chờ thêm vài ngày nữa cũng không sao cả.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Tốt, đem rượu lại.

Rượu đã được đem lại.

Vương Mãnh uống luôn ba ly, bỗng nhiên vỗ bàn nói:

- Đã có rượu, không thể không có thịt.

Có thịt.

Người mặc áo xanh bỗng nhiên cũng vỗ bàn nói:

- Đã có rượu, không thể không ca hát.

Trong thuyền lập tức có tiếng đàn tiếng sáo nổi lên, một người cất tiếng ngâm nga lên:

- Nhất nhật kim bôi dẫn mãn,
(Ngày ngày ly đầy rượu)

Triều triều tiêu bỏ hoa khai,
(Sáng sáng chậu bông nở hoa)

Tự ca tự vũ tự khai hoài,

(Tự ca múa cho thoải mái)

Mặc giáo thanh xuân bất tái.
(Đừng để thanh xuân không lại)

Tiếng ca thanh điệu, đầy hoan lạc, mà cũng đầy bi ai.

Có hoan lạc, thì sẽ có bi ai, kiếp người vốn vẫn là thế.

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng mặt cười lớn nói:

- Đại trượng phu sống có gì vui, chết có gì sợ, đôi rượu phải ca, chết cũng không có gì tiếc.

Trên lầu tiếng đàn càng réo rắt.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên rút đao đứng dậy, vừa võ vừa múa.

Trong một lúc, đao quang ngập trời, như rồng bay phụng múa, còn thấy được gì bóng hình của y?

Những người trên thuyền đang đứng nhìn muốn si dại, ai là người si dại nhất?

Thẩm Bích Quân? Phong Tứ Nương?

Nếu si dại nhất không phải là nàng, tại sao nàng lại ràn rụa nước mắt?

... Y vẫn còn chưa thấy mình?

... Sử Thu Sơn còn nhận ra được mình, tại sao y không nhận ra được?

... Có phải vì y không chú ý tới bên ngoài có hai người như mình ở đó?

... Có phải vì y trước giờ không chú ý đến người đàn bà nào khác?

Trong lòng nàng vừa an ủi vừa thất vọng, nàng quên bẵng đi mất, tại sao mình không lại gặp y ?

Phong Tứ Nương vốn không phải là một người đàn bà như vậy.

Nàng cũng đã biến đổi.

Có phải biến từ cái đêm hôm đó?

Có phải vì đã trải qua cái đêm khó quên đó, mà nàng đã trở thành một người đàn bà chân chính?

Đao quang rực sáng, ánh mắt thành ra ảm đạm đi.

Đao quang chiếu trên gương mặt nàng.

Nàng không nhận ra, Thảm Bích Quân đang nhìn nàng, đang nhìn ánh mắt của nàng.

Nhìn ánh mắt vừa ngọt ngào vừa đau khổ, vừa sung sướng vừa cảm thương.

... Trong lòng Thảm Bích Quân đang nghĩ gì nhỉ?

Bỗng nhiên, một tiếng ngân vang lên tận trời cao.

Ánh trăng lại trở về như lúc nào rực rỡ, đao đã vào vỏ từ lâu.

Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly rượu trong tay, thần sắc bỗng nhiên rất bình tĩnh, hình như không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng Vương Mãnh mồ hôi đầm đìa trên mặt, thấm ra cả sau lưng.

Trước giờ y chưa hề thấy một thứ đao nào như vậy, lại càng chưa thấy đao pháp nào như vậy.

... Có phải đó chỉ là một cây đao thôi không?

... Có phải đó chỉ là một người đang múa đao thôi không?

Vương Mãnh chợt ngay lấy ly rượu, đưa lên miệng uống ừng ực, thở phào ra một hơi dài, mới phát hiện ra, đối diện với mình đã thiếu đi mất một người.

Người mặc áo xanh thân bí đeo mặt nạ không còn thấy đâu.

Gương mặt vàng khè của Hoắc Vô Bệnh tuy vẫn còn không có tí biểu tình nào, nhưng y đã len lén chùi mồ hôi.

Vương Mãnh nhìn y, chỉ vào chỗ đối diện trông không một cái.

Hoắc Vô Bệnh lắc đầu.

Chẳng ai biết người mặc áo xanh đi từ lúc nào? Đi đâu?

Thuyền ở giữa hồ, y đi đâu cho được?

Cũng không biết có ai bỗng nhiên kêu lên:

- Các vị xem con thuyền kia.

Con thuyền ấy là do Phong Tứ Nương chèo lại, vốn đã được cột chung với lâu thuyền.

... Phong Tứ Nương tuy không để ý, Thẩm Bích Quân lại là người rất cẩn thận, nàng lên thuyền rồi, còn đem dây cột vào trong lan can của thuyền lớn.

Bây giờ dây đã bị cắt đứt, thuyền đang từ từ chèo về bờ bên kia.

- Tên tiểu tử kia chắc đang ở đó.

- Tôi lại kiếm y.

- Kiếm y làm gì?

- Tôi muốn xem cái vị nhân huynh đầu hổ đuôi xà ấy, là một nhân vật ra sao, rồi hỏi xem tại sao y chuồn đi.

Người đang nói là một gã tráng hán tinh hãn, mặt đầy những nước, y chính là một tay hảo hán ở Thái Hồ biệt hiệu là Thủy Báo Chương Hoàn.

Y đang tính tung người nhảy xuống, bỗng nhiên thấy một người đang chấp tay sau lưng, từ bên thuyền đi hiên ngang tới, chính là người mặc áo xanh thân bí.

Y không hề lần đi đâu.

Chương Hoành ngó mặt ra. Mọi người ngó mặt ra.

Người mặc áo xanh đang chuẩn bị đi vào khoang thuyền, đưa mắt nhìn con thuyền một cái, bỗng nhiên xoay người lại, hít thở mấy hơi, thò hai tay ra, nhắm mắt hồ quơ lên mấy cái trên không trung.

Con thuyền vốn đang từ từ ra giữa hồ, bị y quơ quào mấy cái, lại từ từ xoay trở lại.

Bàn tay của người mặc áo xanh, hình như đang điều khiển một sợi dây vô hình.

Chương Hoành biến sắc mặt.

Chương môn Hình Ý môn Hầu Nát Nguyên này giờ không nghe nói gì bỗng hít vào một hơi dài thất thanh hỏi:

- Không phải đó là môn Trùng Lô Phi Huyết Hồn Nguyên Nhất Khí thần công trong truyền thuyết sao?

Câu nói vừa thốt ra, mọi người lại càng giật nảy mình.

Người mặc áo xanh chẳng thèm nhìn ai, y chấp tay sau lưng, hiên ngang đi vào khoang thuyền, ngồi lại vào chỗ cũ, đưa ly hướng về Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đạo pháp tuyệt.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng nâng ly nói:

- Khí công tuyệt.

Người mặc áo xanh uống cạn ly rượu, nói:

- Rượu ngon tuyệt.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đạo pháp tuyệt, khí công tuyệt, rượu ngon tuyệt, có gì không tuyệt không?

Người mặc áo xanh nói:

- Có.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có gì không tuyệt?

Người mặc áo xanh nói:

- Dao đã ra khỏi vỏ, không thấy máu, không lạnh.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng hề biến sắc:

- Còn gì nữa?

Người mặc áo xanh nói:

- Khí ngực thuyền không, tổn phí chân lực, bất trí.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Còn gì nữa không?

Người mặc áo xanh nói:

- Trong ly có rượu, trong tai có tiếng ca, không vui.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Không lạnh, không trí, không vui, hay quá ... hôm nay, nếu không tận hoan, có phải là hạnh phụ rượu ngon trong bình lăm không?

Y vẫy tay mấy cái, nhạc lại trỗi lên.

Trên lầu thuyền, tiếng ca vọng xuống, như đang ở trên mây.

Đây là lần thứ ba Phong Tứ Nương nghe giọng ca hoàng oanh của cô thiếu nữ trên lầu, rốt cuộc nàng đã nhận ra được giọng của cô ta.

Băng Băng! Nhất định là Băng Băng.

Tiêu Thập Nhất Lang đã tìm ra nàng.

Trong lòng Phong Tứ Nương lại nổi lên một cảm giác kỳ dị, không biết là sung sướng hay khó chịu.

Chính ngay lúc đó, Thảm Bích Quân rón rén đưa tay kéo chéo áo nàng. Phong Tứ Nương lập tức đưa tai qua:

- Chuyện gì thế?

Thảm Bích Quân hỏi:

- Người này không phải là người lúc nãy?

- Người nào?

- Người mặc áo xanh.

Phong Tứ Nương thay đổi sắc mặt.

Thảm Bích Quân lại nói:

- Y phục mặc nà không đổi, chỉ có người là đã khác.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chị nhận ra?

Thảm Bích Quân nói:

-- .

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hai người ấy có chỗ nào không giống nhau?

Thảm Bích Quân nói:

- Người này bàn tay nhỏ hơn, móng tay thì dài hơn người kia một chút.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chị có chắc không?

Hỏi xong, nàng biết câu mình hỏi thật thừa thãi, nàng vốn hiểu rõ con người của Thảm Bích Quân lắm.

Chuyện không chắc, Thảm Bích Quân không hề nói ra.

... Người mặc áo xanh, tại sao nửa đường đi đổi người làm gì?

... Trừ chuyện muốn giết Tiêu Thập Nhất Lang ra, không lẽ y còn có âm mưu gì khác?

Phong Tứ Nương nhin không nổi lại hỏi:

- Chị có nhận ra y là ai không?

Thảm Bích Quân nói:

- Không nhận ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi cũng không nhận ra, có điều đáng lý ra tôi phải đoán được.

Thảm Bích Quân nói:

- Tại sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Luyện được thứ khí công đó, giang hồ không có mấy ai.

Thảm Bích Quân trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Không chừng khí công của y cũng giả luôn đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Giả?

Thảm Bích Quân nói:

- Bọn họ có hai người, người kia có thể ở trong nước kéo thuyền trở lại.

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, bọn họ vốn đang cố ý làm trò huyền hoặc, che tai mắt mọi người.

Thẩm Bích Quân nói:

-- .

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng Hầu Nhất Nguyên cũng là một tay lão giang hồ, sao lão ta chẳng hay biết tý nào cả vậy?

Thẩm Bích Quân nói:

- Có thể lão ta cũng quán thông trước với bọn họ.

Phong Tứ Nương ngăn người ra.

Nàng phát hiện ra, Thẩm Bích Quân không những đã biến thành người có dũng khí, nàng còn biến ra thông minh nữa.

... Trí tuệ không phải cũng như đao kiếm sao, càng mài dũa nhiều chừng nào, càng sắc bén chừng đó.

Bống nghe băng lên một tiếng, đàn bống bị đứt giây, tiếng ca cũng ngừng theo.

Đàn vừa bị đứt giây, bốn bề bống nhiên im lặng như tờ.

Không biết trải qua bao lâu, người mặc áo xanh mới chậm chậm nói:

- Giây đứt, đàn ngưng, không lành.

Tiêu Thập Nhất Lang bống nhiên đứng thẳng người dậy.

Người mặc áo xanh nói:

- Giây đứt muốn nói lại, bất trí.

Tiêu Thập Nhất Lang lại từ từ ngồi xuống.

Người mặc áo xanh nói:

- Khách đã tận hoan, nên tán mà không tán, không vui.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, lạnh lùng nói:

- Nói nhiều rước họa, nói nhiều lỡ lời, không lành cũng không trí.

Người mặc áo xanh nói:

- Đúng.

Y quả thật ngậm miệng lại, cũng nhắm mắt lại luôn.

Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly lên, đặt xuống, y có vẻ mất hết hứng thú rồi, y bỗng đứng thẳng dậy nói:

- Muốn đi xin cứ việc đi, muốn ở xin cứ việc ở, tôi đã say mờ mắt, đã say quá rồi.

Bỗng nhiên có tiếng người lạnh lùng nói:

- Ta đã lại đây, ngươi không đi được.

Hết chương 24